

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B. pobočka B., IČO: X, proti povinnému **V.**, so sídlom v B., IČO: X, **pre vymoženie 17 632,51 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. Er 335/1997, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., so sídlom Exekútorského úradu v B., (ďalej len „súdny exekútor“) proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. mája 2009, sp. zn. 14 CoE 4/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a**.

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov (súd prvého stupňa) uznesením z 21. mája 2007 č.k. Er 335/1997-15 exekúciu vedenú súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 106/1997 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. O vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), vychádzajúc z toho, že povinný výmazom z obchodného registra stratil spôsobilosť byť účastníkom exekučného konania a keďže nemá právneho nástupcu, exekúcia je neprípustná. Výrok o nepriznaní trov exekúcie oprel o § 203 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002, keď mal za to, že oprávnená v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie ani pri náležitej starostlivosti nemohla predvídať dôvod

zastavenia exekúcie a preto jej nebolo možné uložiť povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie.

Krajský súd v Prešove (odvolací súd) na odvolanie súdneho exekútora uznesením zo 14. mája 2009 sp. zn. 14 CoE 4/2009 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, nakoľko z obsahu spisu nebolo možné vyvodiť, že by oprávnená v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie mohla pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie a súdny exekútor v podanom odvolaní procesné zavinenie oprávnenej na zastavení exekúcie ani netvrdil. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil aplikáciou § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Uviedol, že súd mu svojim rozhodnutím spôsobil škodu na majetku. Nesúhlasil s tým, že trovy exekúcie mu neboli priznané, a keďže napriek tejto skutočnosti sa uskutočnilo na odvolacom súde pojednávanie, mal za to, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa názoru dovolateľa z ustanovenia § 196 Exekučného poriadku vplýva, že súdny exekútor má vždy nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času; rozdiel je len v osobe, ktorá je povinná ich uhradiť (oprávnený alebo povinný). Niet žiadneho zákonného dôvodu, pre ktorý by mal súdny exekútor znášať trovy exekúcie vykonávanej na návrh oprávneného proti povinnému na vlastnú ťarchu, keď exekúciu vykonáva ako honorovanú právnu službu. Keďže v danom prípade si z dôvodu zániku povinného poverený súdny exekútor vzniknuté trovy nemôže od neho vymôcť, pričom oprávnený má svoj procesný podiel zavinenia na zastavení exekúcie, keď návrh na vykonanie exekúcie podal proti nemajetnému povinnému, je namieste, aby trovy exekútorovi uhradil oprávnený.

Oprávnená sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie súdneho

exekútora ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok (§ 37 ods. 1 Exekučný poriadok) smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O. s. p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Navyše v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. predchádzajúce odseky neplatia, ak ide - okrem iných vymenovaných uznesení - o uznesenie o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade vylúčená priamo zo zákona (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne osadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. však treba rozumieť len taký procesný postup súdu, ktorým je účastníkovi znemožnené buď zúčastniť sa na konaní alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva pre príslušný úsek konania. Z uvedeného vymedzenia vyplýva, že k naplneniu predpokladov prípustnosti dovolania (takéhoto dovolacieho dôvodu) dôjde vtedy, ak súd porušil konkrétne procesné ustanovenie, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na taký nezákonný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní uplatniť konkrétne procesné práva.

V danom prípade dovolateľ predovšetkým namietal, že sa uskutočnilo na odvolacom súde pojednávanie. Odvolací súd napadnuté uznesenie však vydal (nie vyhlásil) bez nariadenia pojednávania a neodňal svojim postupom súdnemu exekútorovi žiadne procesné právo. Námietka dovolateľa o vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p. opodstatnená nie je.

Zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok, nadobudol účinnosť 15. októbra 2008. Uvedená zákonná novela okrem iného zmenila obsah predošlého znenia ustanovenia § 214 O. s. p. tým, že inak vymedzila prípady, kedy odvolací súd má povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie a kedy môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu *vo veci samej* nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008).

Podľa § 251 ods.4 O. s. p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Z obsahu spisu nie je sporným, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a že nedošlo k verejnému vyhláseniu napadnutého uznesenia.

Požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku (v zmysle článku 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý vychádza z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) nevzťahuje sa na uznesenie, ktoré je formou (druhom) rozhodnutiu súdu, ktorým sa o veci samej - až na zákonom stanovené výnimky (porovnaj § 152 druhá veta O. s. p.) - nerozhoduje. V exekučnom konaní sa rozhoduje len uznesením (§ 251 ods. 4 druhá veta O. s. p.).

Je vhodné zároveň pripomenúť všeobecný záver platný nad rámec exekučného konania, že totiž rozhodnutie o trovách konania má z hľadiska formy rozhodnutia povahu uznesenia a túto svoju povahu nestráca ani v tých prípadoch, keď je pričlenené k rozhodnutiu o veci samej, kde je stanovená forma rozsudku; je teda bez právneho významu, či uznesenie o trovách konania je samostatným rozhodnutím alebo či je začlenené do rozsudku, ktorým súd rozhoduje o veci samej (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 283/2005).

Ohľadom napadnutého uznesenia nemožno uplatniť vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. tak, že bolo treba vykonať odvolacie pojednávanie, resp. dodržať postup platný pre vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania. Zákonodarca takéto požiadavky (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2009 sp. zn. 1 Cdo 12 /2009 a z 31. júla 2009 sp. zn. 1 Cdo 120/2009) vo vzťahu k predmetnému rozhodovaniu odvolacieho súdu nestanovil (nepožaduje). Na skúmané rozhodnutie (uznesenie) sa teda nevzťahuje povinnosť súdu oznámiť čas a miesto jeho vyhlásenia, ktorá sa vzťahuje výlučne na vyhlásenie rozsudku ako rozhodnutia o veci samej. Už iba pre úplnosť dovolací sud pripomína, že ani podľa úpravy platnej pred účinnosťou zákona č. 384/2008 Z. z. Občiansky súdny poriadok nevyžadoval nariadiť pojednávania na prejednanie odvolania, ak odvolanie smeruje proti uzneseniu (porovnaj § 214 ods.2 písm. c/ v znení účinnom do 14. októbra 2008).

Ďalšie uvádzané námietky dovolateľa je treba považovať za napadnutie právneho posúdenia prejednávanej veci (nepriznanie trov exekúcie) odvolacím súdom, ktorý sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa v jeho uznesení. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotný tento dôvod ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené

procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a v dovolacom konaní jej ani žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta